

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การศึกษาเป็นเครื่องมือที่สำคัญที่สุดในการพัฒนาประเทศโดยเฉพาะอย่างยิ่งในการพัฒนาบุคคล ให้มีคุณภาพการศึกษาเป็นกลไกหลักในการพัฒนาคุณภาพทรัพยากรบุคคลของประเทศอันเป็นปัจจัยสำคัญที่นำไปสู่การพัฒนาเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง โดยเฉพาะอย่างยิ่งจะเป็นพลังในการพัฒนาที่ยั่งยืนของประเทศ จึงจำเป็นต้องพัฒนาการศึกษาให้เจริญก้าวหน้าอย่างเป็นระบบและต่อเนื่อง โดย การจัดการศึกษาเป็นหน้าที่หลักของรัฐบาลที่จะต้องจัดบริการให้แก่ประชาชนทุกคนในชาติ แต่อย่างไรก็ตามในสถานการณ์ปัจจุบันที่สถานศึกษาส่วนใหญ่ยังมีความเหลื่อมล้ำและแตกต่างกันมากทั้งในด้านงบประมาณ คุณภาพ บุคลากร หรือแม้แต่ปัจจัยนำเข้า คือนักเรียนที่รับเข้าเรียน รวมทั้งปัจจัยอื่น ๆ เช่น ความร่วมมือของกรรมการสถานศึกษาการสนับสนุนจากชุมชนหน่วยงานหรือองค์กรที่อยู่ใกล้เคียงสถานศึกษาและ การติดตามช่วยเหลืออย่างใกล้ชิดจากสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาหรือหน่วยงานต้นสังกัดเหล่านี้ล้วนมีผลกระทบต่อคุณภาพการจัดการศึกษา นอกจากนี้ สถานศึกษาในปัจจุบันยังมีอิสระในการบริหารจัดการศึกษาด้วยตนเอง มีการจัดทำหลักสูตรสถานศึกษาเอง ย่อมส่งผลกระทบต่อคุณภาพผู้เรียนและคุณภาพการบริหารจัดการที่แตกต่างกัน

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ฉบับพุทธศักราช 2540 และฉบับพุทธศักราช 2550 ซึ่งถือเป็นกฎหมายแม่บทของประเทศไทย ได้ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในหลาย ๆ ด้านขึ้นในการบริหารประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเปิดโอกาสให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการบริหารกิจการบ้านเมืองของตนเอง ทั้งทางตรงและทางอ้อม เพื่อให้การดำเนินการเป็นไปตามที่รัฐธรรมนูญกำหนดไว้ข้างต้น รัฐบาลจึงได้กำหนดเป็นนโยบายเรื่องการกระจายอำนาจสู่ท้องถิ่น โดยประกาศเป็นพระราชบัญญัติกำหนดแผน และขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พุทธศักราช 2542 ในครั้งนี้ มีภารกิจและขั้นตอนการถ่ายโอนหลายด้านภารกิจแรกที่เกิดการขับเคลื่อนและดำเนินการเป็นอันดับต้น ๆ คือ ภารกิจการถ่ายโอนด้านการศึกษา ซึ่งภารกิจของการจัดการศึกษา เดิมกระทรวงศึกษาธิการเป็นหน่วยงานหลักที่รับผิดชอบในการดำเนินกิจกรรมในด้านนี้ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีสิทธิที่จะจัดการศึกษาอบรมและฝึกอาชีพตามความเหมาะสมและความต้องการในท้องถิ่นนั้น และเข้าไปมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาอบรมของรัฐซึ่ง

สอดคล้องกับกฎหมายการศึกษา คือ พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 มีเจตนารมณ์เพื่อให้เป็นกฎหมายแม่บทในการบริหารและการจัดการศึกษาเน้นการให้สังคมมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา และให้มีการกระจายอำนาจการจัดการศึกษาไปยังหน่วยปฏิบัติคือสถานศึกษา เขตพื้นที่การศึกษาและองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งการบริหารจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานและอุดมศึกษาระดับต่ำกว่าปริญญาได้กระจายอำนาจทั้งด้านวิชาการงบประมาณ การบริหารงานบุคคล และการบริหารงานทั่วไปจากส่วนกลางไปยังสถานศึกษาโดยตรง (สมศักดิ์ คลประสิทธิ์, 2544, หน้า 17) พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 มาตรา 40 ได้กำหนดให้มีคณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน สถานศึกษาระดับอุดมศึกษาระดับต่ำกว่าปริญญา และสถานศึกษาอาชีวศึกษาของแต่ละสถานศึกษา เพื่อทำหน้าที่กำกับและส่งเสริมสนับสนุนกิจการ ของสถานศึกษาประกอบด้วยผู้แทนผู้ปกครอง ผู้แทนครู ผู้แทนองค์กรชุมชน ผู้แทนองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ผู้แทนศิษย์เก่าสถานศึกษา ผู้แทนพระภิกษุสงฆ์ และ/หรือผู้แทนองค์กรศาสนาอื่นในพื้นที่และผู้ทรงคุณวุฒิ โดยให้ผู้บริหารสถานศึกษาเป็นกรรมการและเลขานุการของคณะกรรมการสถานศึกษา (กระทรวงศึกษาธิการ, 2546, หน้า 20)

การถ่ายโอนการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานมีหน่วยงานหลักที่เกี่ยวข้องประกอบด้วย 3 หน่วยงานได้แก่กระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งเป็นผู้ถ่ายโอนการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงมหาดไทย โดยกรมการปกครอง ในขณะที่เป็นผู้รับถ่ายโอนและสำนักงบประมาณเป็นหน่วยงานจัดสรรงบประมาณ ต่อมาในปีงบประมาณ พ.ศ. 2544 สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ได้มีหนังสือแจ้งหน่วยงานและสถานศึกษาในสังกัด (ขณะนั้น) ให้ถ่ายโอนการจัดการศึกษานูบาล 3 ปี ให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (อ้างจาก หนังสือสำนักงบประมาณที่ นร. 0410/02802 ลงวันที่ 27 พฤศจิกายน 2543 และที่ นร. 0409/ว2 ลงวันที่ 3 ตุลาคม 2543) ทำให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเกิดการตื่นตัวและพยายามเตรียมความพร้อมในการรับการถ่ายโอนการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน โดยเฉพาะการถ่ายโอนการศึกษาระดับปฐมวัย

แนวทางการกระจายระบบการบริหารการศึกษา ที่เกิดจากการกระจายอำนาจการบริหารและการจัดการศึกษาไปยังสถานศึกษาองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและชุมชน โดยเฉพาะแนวทางการปฏิรูปของกระทรวงศึกษาธิการนั้นมี 4 ด้าน คือ ปฏิรูปสถานศึกษาครู หลักสูตรการเรียนการสอน และระบบการบริหารการศึกษา แต่เนื่องจากสภาพการจัดการศึกษาที่ผ่านมาของไทยยังมีปัญหาเกี่ยวกับโครงสร้างการบริหารงานและการบริหารงานบุคคลในเรื่องต่าง ๆ

การจัดการศึกษาของประเทศไทยตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา ประสบปัญหาในด้านต่าง ๆ มากมาย ได้แก่ ปัญหาการบริหารการศึกษาที่มีการรวมศูนย์อำนาจ ขาดเอกภาพในการบริหารขาด

ระบบประกันคุณภาพและมาตรฐานการศึกษา ขาดการมีส่วนร่วมของประชาชน นโยบายขาดความต่อเนื่อง และขาดการเชื่อมโยงกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และหน่วยงานอื่น และปัญหาคุณภาพการจัดการศึกษา ดังนั้นการประกาศใช้พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 ซึ่งเป็นกฎหมายแม่บทในการบริหารและการจัดการศึกษา จึงนับเป็นการปฏิรูปการศึกษาครั้งยิ่งใหญ่ของประเทศไทย ด้วยเจตนารมณ์ที่จะแก้ไขปัญหาทางการศึกษาให้มีเอกภาพและเป็นไปอย่างทั่วถึง มีคุณภาพสอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจ สังคม ของโลก และตอบสนองความต้องการของประชาชนในทุกภูมิภาคทั่วประเทศได้ และพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 มาตรา 39 ได้เน้นการบริการและการจัดการศึกษา โดยให้สังคมมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา และให้มีการกระจายอำนาจการจัดการศึกษาไปยังหน่วยปฏิบัติ คือ สถานศึกษา เขตพื้นที่การศึกษา และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งการบริการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานและ อุดมศึกษาระดับต่ำกว่าปริญญา

พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกระทรวงศึกษาธิการ พุทธศักราช 2546 มาตรา 36 และมาตรา 37 บัญญัติว่า ให้สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประสานและส่งเสริมองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นให้สามารถจัดการศึกษาสอดคล้องกับนโยบายและมาตรฐานการศึกษาส่งเสริมและสนับสนุนการจัดการศึกษาของบุคคล ครอบครัว องค์กรชุมชน องค์กรเอกชน องค์กรวิชาชีพ สถาบันศาสนา สถานประกอบการ และสถาบันสังคมอื่นที่จัดการศึกษาในรูปแบบที่หลากหลายในเขตพื้นที่การศึกษา (กระทรวงศึกษาธิการ, 2546, หน้า 21-22) อีกทั้งพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พุทธศักราช 2545 มาตรา 39 ที่เน้นการบริการและการจัดการศึกษา โดยให้สังคมมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาและให้มีการกระจายอำนาจการจัดการศึกษาไปยังหน่วยปฏิบัติ คือ สถานศึกษา เขตพื้นที่การศึกษา และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งการบริการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานและอุดมศึกษาระดับต่ำกว่าปริญญา

ปัจจุบันรัฐบาลมีนโยบายถ่ายโอนอำนาจการจัดการศึกษาให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นซึ่งเป็นภารกิจสำคัญอย่างหนึ่งของชาติ เพื่อให้การจัดการศึกษาสามารถตอบสนองความต้องการของท้องถิ่นและของชาติได้อย่างสอดคล้องหลังจากมีการตราพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกระทรวงศึกษาธิการ พุทธศักราช 2546 เป็นต้นมา พบว่า การถ่ายโอนภารกิจด้านการศึกษาให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นยังไม่ประสบความสำเร็จตามความคาดหวังของรัฐบาล ทั้งนี้เพราะมีปัจจัยที่เข้ามามีอิทธิพลในการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นให้ประสบความสำเร็จส่วนการจัดการศึกษาก็สามารถทำได้เฉพาะศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก ปัจจุบัน ยังไม่ทราบอย่างชัดเจนว่ามีปัจจัยอะไรบ้างที่ส่งผลกระทบต่อประสิทธิผลของนโยบายการศึกษาและการรับโอนการจัดการศึกษาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจังหวัดชัยภูมิ การได้ทราบปัจจัยแห่ง

ความสำเร็จดังกล่าวจะช่วยให้ผู้บริหารขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นสามารถบริหารจัดการในแนวทางที่จะทำให้เกิดความสำเร็จในการนำนโยบายการศึกษาไปปฏิบัติ

จากสภาพปัญหาและด้วยเหตุผลดังกล่าวผู้วิจัยจึงมุ่งที่จะศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จในการนำนโยบายการจัดการศึกษาและความสำเร็จในการรับโอนการจัดการศึกษาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจังหวัดชัยภูมิรวมทั้งแนวทางในการแก้ไขปัญหาที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการนำนโยบายการศึกษาไปปฏิบัติในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจังหวัดชัยภูมิ

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสำเร็จในการนำนโยบายการศึกษาขึ้นพื้นฐานไปปฏิบัติในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจังหวัดชัยภูมิกับปัจจัยการสนับสนุนนโยบาย สมรรถนะองค์กร และสาระของนโยบาย
2. เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จในการนำนโยบายการศึกษาขึ้นพื้นฐานไปปฏิบัติในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจังหวัดชัยภูมิ
3. เพื่อศึกษาแนวทางในการแก้ไขปัญหาเกี่ยวกับการนำนโยบายการศึกษาขึ้นพื้นฐานไปปฏิบัติในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจังหวัดชัยภูมิ

1.3 สมมติฐานการวิจัย

จากการประมวลเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่อิทธิพลต่อความสำเร็จในการนำนโยบายการศึกษาขึ้นพื้นฐานไปปฏิบัติในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจังหวัดชัยภูมิ ผู้วิจัยได้กำหนดสมมติฐานการวิจัยไว้ดังนี้

1.3.1 การทดสอบสมมติฐานโดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์

สมมติฐานที่ 1 ปัจจัยที่อิทธิพลต่อความสำเร็จในการนำนโยบายการศึกษาขึ้นพื้นฐานไปปฏิบัติในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจังหวัดชัยภูมิ ด้านความร่วมมือมีความสัมพันธ์กับความสำเร็จในการนำนโยบายการศึกษาไปปฏิบัติในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจังหวัดชัยภูมิอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สมมติฐานที่ 2 ปัจจัยที่อิทธิพลต่อความสำเร็จในการนำนโยบายการศึกษาขึ้นพื้นฐานไปปฏิบัติในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจังหวัดชัยภูมิ ด้านทัศนคติของครูและผู้บริหารสถานศึกษามี

สมมติฐานที่ 22 ความสอดคล้องของการปฏิบัติมีความสัมพันธ์กับความสำเร็จในการนำนโยบายการศึกษาไปปฏิบัติในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจังหวัดชัยภูมิ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้ศึกษาได้กำหนดขอบเขตของการศึกษา ดังนี้

1.4.1 ขอบเขตด้านเนื้อหา เนื้อหาที่ทำการศึกษา ได้แก่ ความสำเร็จของการนำนโยบายการศึกษาขั้นพื้นฐานไปปฏิบัติในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจังหวัดชัยภูมิ สารระของนโยบาย ปัจจัยการสนับสนุนนโยบาย และสมรรถนะองค์กร

1.4.2 ขอบเขตด้านประชากร ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่บุคลากรขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจังหวัดชัยภูมิ ประกอบด้วย นายกองจัดการบริหารส่วนตำบล/นายกเทศมนตรี ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล หัวหน้าสำนักงานปลัด หัวหน้าฝ่ายโยธา หัวหน้าฝ่ายการคลัง หัวหน้างานวิเคราะห์นโยบายและแผน และหัวหน้ากองการศึกษา

1.4.3 ขอบเขตด้านพื้นที่ การศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จในการนำนโยบายการศึกษาขั้นพื้นฐานไปปฏิบัติจะศึกษาเฉพาะองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่อยู่ในเขตพื้นที่จังหวัดชัยภูมิ

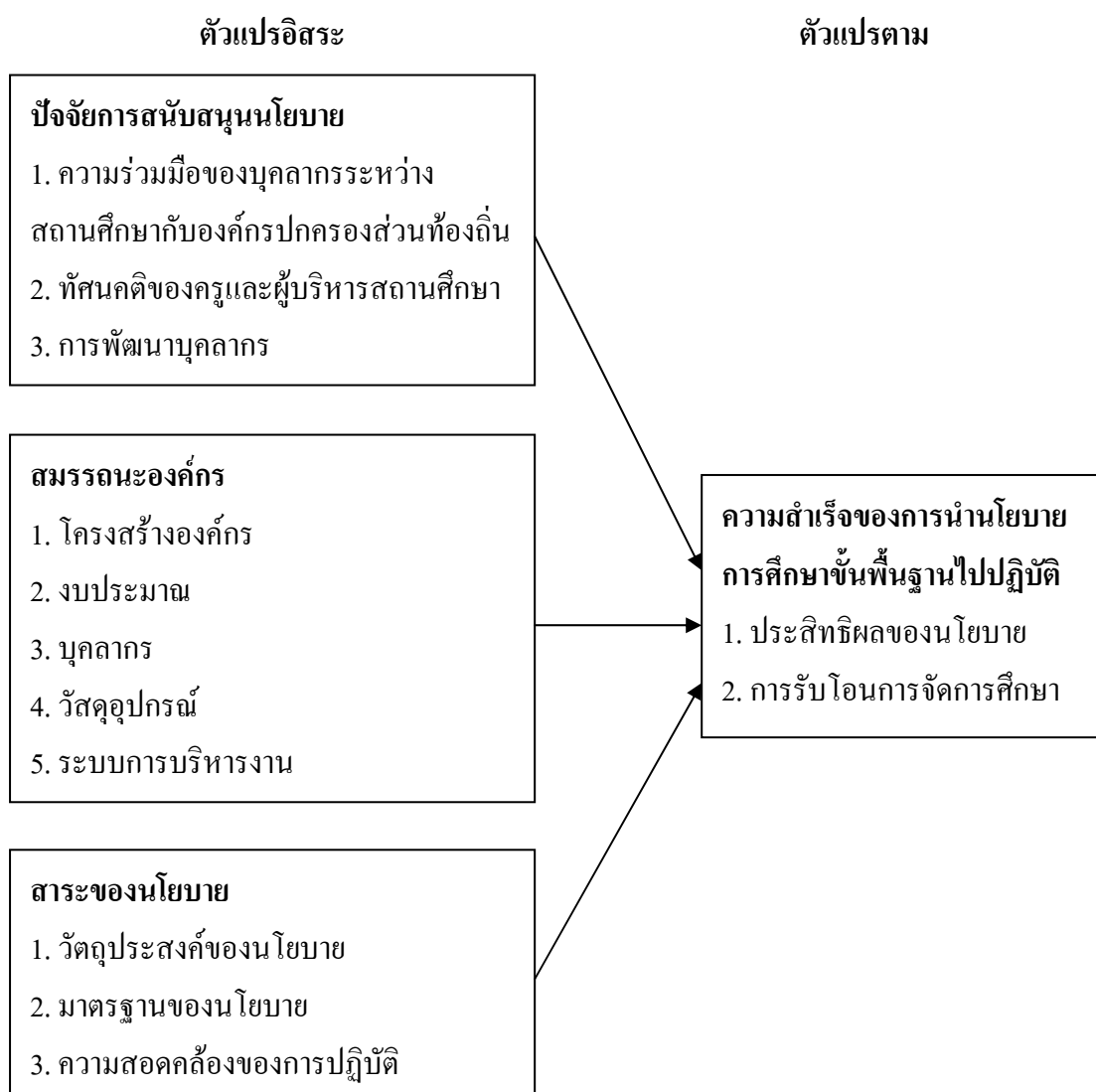
1.4.4 ขอบเขตด้านเวลา ความสำเร็จในการนำนโยบายการจัดการศึกษาไปปฏิบัติในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจังหวัดชัยภูมิ สารระของนโยบาย ปัจจัยการสนับสนุนนโยบาย และสมรรถนะองค์กร ที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้เป็นข้อมูลที่เกิดขึ้นในช่วงปี พ.ศ. 2551 - 2553

1.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ผู้บริหารขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจังหวัดชัยภูมิได้ทราบระดับความสำเร็จในการนำนโยบายการศึกษาขั้นพื้นฐานไปปฏิบัติในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจังหวัดชัยภูมิ
2. ทำให้ผู้บริหารขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจังหวัดชัยภูมิได้ทราบปัจจัยเหตุที่ส่งผลกระทบต่อความสำเร็จในการนำนโยบายการศึกษาไปปฏิบัติในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจังหวัดชัยภูมิ
3. ทำให้ผู้บริหารขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจังหวัดชัยภูมิได้ทราบแนวทางในการแก้ไขปัญหาเกี่ยวกับจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจังหวัดชัยภูมิ

1.6 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ในการศึกษาเกี่ยวกับ “ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จในการนำนโยบายการศึกษาขั้นพื้นฐานไปปฏิบัติในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจังหวัดชัยภูมิ” ผู้ศึกษาได้พัฒนากรอบแนวคิดการวิจัยโดยการประยุกต์ใช้แนวคิดของ Van Meter, Donald S. and Van Horn, Carl E. (1975, p. 200-207) และวเรช จันทร์สร (2551) กรอบแนวคิดการวิจัยสามารถเขียนเป็นรูปภาพได้ดังนี้

ภาพประกอบที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

1.6 นิยามศัพท์เฉพาะ

นโยบายการศึกษา หมายถึง แนวทาง มาตรการ วิธีการ หรือยุทธศาสตร์ที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นได้กำหนดขึ้นเพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการจัดการศึกษา

การศึกษาขั้นพื้นฐาน หมายถึง การจัดการศึกษาไม่น้อยกว่า 12 ปี ประกอบด้วย การศึกษาระดับก่อนประถมศึกษา ระดับประถมศึกษา และระดับมัธยมศึกษา

ปัจจัยการสนับสนุนนโยบาย หมายถึง สิ่งที่เป็นตัวสนับสนุนนโยบายให้ประสบผลสำเร็จหรือไม่สำเร็จ จากการได้รับหรือไม่ได้รับการส่งเสริม การให้ความร่วมมือ การช่วยเหลือที่นอกเหนือจากการที่หน่วยงานในสังกัดจัดสรรทรัพยากรให้ตามปกติ ถ้าขาดสิ่งเหล่านี้แล้ว อาจจะทำให้ส่งผลต่อการปฏิบัติหรือการต่อต้าน ขั้วขั้วของนโยบายได้ ประกอบด้วย ความร่วมมือของบุคลากรระหว่างสถานศึกษากับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ทักษะคติของครูและผู้บริหารสถานศึกษาและการพัฒนาบุคลากร

ความร่วมมือของบุคลากรระหว่างสถานศึกษากับ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น หมายถึง การร่วมมือในการปฏิบัติตามนโยบายในการติดต่อประสานงานการยอมรับในการบริหารงานองค์กรซึ่งกันและกัน

ทัศนคติของครูและผู้บริหารสถานศึกษา หมายถึง บุคลากรในสถานศึกษาที่มีองค์ความรู้ ความสามารถ ต่อบุคลากรในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการบริหารให้มีประสิทธิภาพ

การพัฒนาบุคลากร หมายถึง วิธีการต่างๆ ที่ช่วยให้บุคลากรมีความรู้ ความสามารถ และประสบการณ์ เพื่อให้สามารถปฏิบัติงานได้ ในด้านการใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัย และอุปกรณ์ต่างๆ ในองค์กร ซึ่งสามารถพัฒนาได้โดย การจัดอบรม สัมมนา ศึกษาดูงาน ซึ่งนำมาประยุกต์ใช้กับองค์กรของตนให้มีประสิทธิภาพได้

สมรรถนะองค์กร หมายถึง ความสามารถขององค์กรที่สามารถปฏิบัติตามนโยบายดังกล่าวได้ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับปัจจัยต่างๆ เช่น โครงสร้างขององค์กรได้แก่สายบังคับบัญชาลำดับชั้นการบังคับบัญชาและการประสานงานภายในองค์กรตลอดจนการจัดสรรทรัพยากรที่จำเป็น ในการนำนโยบายการศึกษาไปปฏิบัติ ประกอบด้วย โครงสร้างองค์กร งบประมาณ บุคลากร วัสดุอุปกรณ์ และระบบการบริหารงาน

โครงสร้างองค์กร หมายถึง การกำหนดแผนงาน บุคลากรบทบาทหน้าที่ความรับผิดชอบของแผนงานและบุคลากร ซึ่งแสดงให้เห็นถึงโครงสร้างของงาน โครงสร้างอำนาจและสายบังคับบัญชาที่มีอยู่ภายในองค์กร

งบประมาณ หมายถึง มีการจัดสรรงบประมาณในการรองรับการถ่ายโอนการศึกษาขั้นพื้นฐานไปปฏิบัติองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นได้อย่างเหมาะสมและเพียงพอต่อการปฏิบัติตามนโยบาย

บุคลากร หมายถึง บุคลากรขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีส่วนร่วมในการปฏิบัติขึ้นอยู่กับความรู้ ความสามารถ มีความตั้งใจความกระตือรือร้น มีทัศนคติที่ดีต่อผู้บริหารหรือมีทัศนคติที่ดีต่อนโยบาย

วัตถุประสงค์ หมายถึง ความต้องการทางด้านวัตถุประสงค์ วัตถุประสงค์ และอาคารสถานที่ที่จะรับโอนเพื่อการสนับสนุน

ระบบการบริหารงาน หมายถึง ขั้นตอนและกระบวนการเกี่ยวกับการบริหารงานในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เช่น การช่วยเหลือกันในเรื่องการจัดทำรายงานการประเมินการร่วมกันทำงานเป็นทีม หรือการจัดให้มีสวัสดิการ สิ่งตอบแทน จะทำให้เกิดความร่วมมือและแรงจูงใจในการปฏิบัติงานได้

สาระของนโยบาย หมายถึง สาเหตุเป็นสิ่งที่กำหนดให้เกิดการนำนโยบายการศึกษาขั้นพื้นฐานไปปฏิบัติในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ซึ่งมีสาระสำคัญในรูปขององค์ประกอบที่เป็นลักษณะของวัตถุประสงค์ และเป้าหมายที่เป็นมาตรฐานในการสื่อถึงความต้องการของนโยบาย ประกอบด้วย วัตถุประสงค์ของนโยบาย มาตรฐานของนโยบาย และความสอดคล้องของการปฏิบัติ

วัตถุประสงค์ของนโยบาย หมายถึง ข้อความที่แสดงถึงสิ่งที่องค์กรต้องการจะบรรลุหลังจากการนำนโยบายการจัดการศึกษาไปปฏิบัติ

มาตรฐานของนโยบาย หมายถึง ความชัดเจนของนโยบายที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นได้กำหนดขึ้นรวมทั้งความเหมาะสมของขั้นตอนกระบวนการในการกำหนดนโยบาย

ความสอดคล้องของการปฏิบัติ หมายถึง การกำหนดเป้าหมายและแนวทางของนโยบายให้เป็นไปในทางเดียวกันกับภารกิจหรือปรัชญาขององค์กรท้องถิ่นและสถานศึกษา

ความสำเร็จของการนำนโยบายการศึกษาขั้นพื้นฐานไปปฏิบัติ หมายถึง การบรรลุวัตถุประสงค์และเป้าหมายของนโยบายการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานรวมทั้งความสำเร็จในการรับโอนสถานศึกษา

ประสิทธิผลของนโยบาย หมายถึง ความสำเร็จในการนำนโยบายการศึกษาขั้นพื้นฐานไปปฏิบัติซึ่งเป็นความสำเร็จตามวัตถุประสงค์และเป้าหมายที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นได้กำหนดไว้ ทำให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นประเมินได้ว่านโยบายการศึกษาประสบความสำเร็จเพียงใด และมีความก้าวหน้าเพียงใด

การรับโอนการจัดการศึกษา หมายถึง การรับโอน โรงเรียนอนุบาล โรงเรียนประถมศึกษา และโรงเรียนมัธยมศึกษาที่อยู่ในเขตพื้นที่รับผิดชอบขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจังหวัดชัยภูมิ และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจังหวัดชัยภูมิเป็นผู้ทำหน้าที่ในการบริหารจัดการด้านการศึกษา

องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจังหวัดชัยภูมิ หมายถึง หน่วยงานที่ทำหน้าที่การบริหารงาน ในระดับท้องถิ่นที่ได้รับการเลือกตั้งจากประชาชนและรับผิดชอบต่อการบริหารอย่างอิสระในเขตพื้นที่จังหวัดชัยภูมิ ได้แก่ องค์กรบริหารส่วนจังหวัด เทศบาล และองค์กรบริหารส่วนตำบล